

De ontstaansgeschiedenis van De Volharding.

1. Wat vooraf ging aan de oprichting.

Bijna 90 jaar geleden werd onze voetbalvereniging opgericht. Dat gebeurde toen onder de naam 'De Volharding'. Om naamsverwisseling te voorkomen werd de naam van onze vereniging later omgedoopt in 'Sportvereniging Volharding Nijverdal', ofwel SVVN. In dit artikel willen we aandacht besteden aan dit bijzondere feit. We nemen u daarom mee terug naar het vroege voorjaar van 1928.

Aan het begin van de vorige eeuw had je in Nijverdal al enkele teams die zo nu en dan wedstrijdjes tegen elkaar speelden. Een aantal van deze clubjes kwamen uit het

gebied dat ruwweg bestond uit de wijk Noetsele, de Lange Jan en het gebied dat nu de Konijnenberg heet. Deze teams hadden prachtige namen als De Zwaluwen, de Papclub, Luctor, Viktoria, P.J. en Heracles.

Hieronder zie je een aantal foto's van dergelijke clubjes. Meestal bestonden ze slechts uit één elftal, maar ze hadden al wel shirts en voetbalschoenen. Competities bestonden nog niet, maar omdat er in Nijverdal al zo'n zeven à acht van dat soort teams waren, werden er met Pasen en Pinksteren en op Hemelvaartsdag regelmatig een serie wedstrijden gespeeld van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Tot de jongens er bij neervielen, met zoveel enthousiasme gebeurde dat.

SVVN r.: ??, J.H. Berkenbos, W. d'annenberg, Boerkamp, ??, Geknielt: Vijnen?, D. Nijenhuis, J. Wieten, Zittend: ??, Chris Spinkelink, ??, Klein Nagelvoort, ??
Het elftal is een voorloper van het huidige SVVN. Men hette toen 'De Papclub'

Als er nog meer info over bovenstaande foto's of nog ergens foto's zijn die hier bij passen zouden wij deze graag in dit verhaal willen meenemen.

Dit soort clubs waren meestal geen lang leven beschoren, want als er één of twee spelers uitvielen, dan werd zo'n club vaak al weer opgeheven. Dat ze geen onderlinge competitie speelden, maakte het bestaan natuurlijk ook een beetje los vast. En wat ook meespeelde, is dat veel spelers van het thuisfront niet mochten voetballen. Deze sport had een slechte reputatie. De voetbalsport werd door velen als zeer ruw beschouwd.

In deze sfeer ontstond aan het einde van de jaren '20 van de vorige eeuw ook De Volharding. Dit was echter niet de eerste vereniging die officieel werd opgericht in de gemeente Hellendoorn. Die eer viel de voetbalvereniging Heracles ten deel. En die club gaat thans door het leven onder de naam Des...

De basis voor de oprichting werd gelegd op Tweede Pinksterdag 1928. Toen hield de club 'Nijverdal' een serie wedstrijden op haar eigen terrein bij het stort. Een groepje van acht kameraden die later De Volharding zouden gaan vormen, zijn daar die dag naar toe geweest om te kijken. Maar ze wilden natuurlijk ook zelf tegen een bal trappen. Daarom zijn ze hebben ze tijdens dat toernooitje met spelers uit de lagere elftallen van "Nijverdal" afgesproken dat ze na afloop nog een wedstrijdje tegen hen zouden gaan spelen.

Omdat onze kameraden maar met zijn achten waren, moesten er snel drie spelers bij gezocht worden om tot een elftal te kunnen komen. Dat lukte en tijdens die wedstrijd kregen ze de smaak van voetbal blijkbaar goed te pakken.

Wat de eindstand van deze wedstrijd was zal wel nooit meer opgehelderd worden, maar veel belangrijk is het gegeven dat na afloop van deze partij met de tegenstander werd afgesproken dat er spoedig een returnmatch gespeeld zou worden. Deze eerste thuiswedstrijd vond even later plaats op het veld van de inmiddels opgeheven Papclub. Dat voetbalveld lag aan de rand van het Kattenbos, dus vlak bij het latere terrein De Volharding bij de oude vuilnisbelt. Een paar bonenstaken dienden als doelpalen.

In die beginperiode werden de heren geconfronteerd met enkele praktische problemen. Zo moesten ze een bal kopen. Dat lukte in de vorm van een oud exemplaar van De Zweef die ze voor één gulden konden aanschaffen. Nu kon er ook 's avonds onderling gevoetbald worden. Maar zo gemakkelijk ging dit niet, want dat moest altijd stiekem gebeuren. Geen enkele speler mocht eigenlijk van huis uit voetballen. Was dit wel het geval geweest, dan was De Volharding nooit opgericht. Dan hadden deze jongemannen wel contact gezocht met de bestaande verenigingen. Maar ja, in dat geval zaten ze met het probleem waar ze hun voetbalschoenen en hun shirts moesten laten, omdat ze die niet mee naar huis konden nemen. Tegenwoordig wordt er soms gemopperd op de jeugd, maar ook anno 1928 deden jongeren kennelijk niet altijd wat hun ouders zeiden...

In de loop van dat jaar 1928 werden de plannen steeds concreter om de informele status van de club om te zetten in een officiële vereniging. In de herfst van dat jaar was het zo ver. Onze vereniging zag het levenslicht. Daarover nu meer.

2. De Volharding ziet het levenslicht: 4 oktober 1928.

In de herfst van 1928 was het groepje van acht kameraden die op Tweede Pinksterdag van dat jaar het toernooitje van de club 'Nijverdal' bezochten uitgegroeid tot een groepje van 13 voetbalvrienden. In het tussenliggende halve jaar hadden ze het idee opgevat om een officiële vereniging op te richten. Dat kwam mede omdat de heren uit reformatorische kring kwamen. Het was ondenkbaar dat protestantse jongens op zondag met roomse jongens konden voetballen, dus die optie viel af.

Er moest dus wat anders verzonnen worden en dat deden ze: De nieuwe voetbalclub werd op 4 oktober 1928 opgericht. Het bedenken van een naam leidde tot de nodige problemen. Een hele reeks namen kwamen voorbij voordat Herman Vos met de naam 'Volharding' op de proppen kwam. Dit voorstel onderbouwde hij met de uitspraak: "Wij staan voor tal van moeilijkheden, maar we zullen moeten volharden om deze te overwinnen." Hier was het iedereen mee eens. Bij deze gelegenheid werd het Kokhuussien van Danneberg trouwens omgedoopt tot

J. Boerkamp werd de eerste voorzitter. De keuze viel op hem omdat hij de oudste was en als enige over een ULO diploma beschikte. Naast een voorzitter werd er ook een secretaris benoemd, dat werd de heer **Wim Praas**.

bestuurskamer. Het begin was er, maar er moest nog veel geregeld worden, en de heren hoefden daarbij op weinig steun van de buitenwereld te rekenen.

Zo moest er een bestuur gekozen worden. De heer **A.**

En tenslotte werd de heer **W. Dannenberg** tot penningmeester benoemd. Een bestuur van normale omvang dus, niet zoals nu waarbij bijna 10 mannen en vrouwen zich met van alles en nog wat moeten bezig houden.

G. Eikenaar zorgde voor het materiaal, dat er overigens nog nauwelijks was. Hij had de meeste problemen met zijn hobby in het dagelijks leven. Hij mocht van zijn ouders helemaal niet voetballen, zelfs niet op een andere dag dan de zondag. Zijn familie moest niets van voetballen hebben. Toen er een bal was aangeschaft kon deze dus ook

niet bij hem thuis bewaard worden. Daar werd wat op gevonden: op een veilig plek werd een gat gegraven en daar werd een emmer in gezet met daarin de bal. Een plank erover, deze afdekken met wat plaggen ter camouflage en klaar is kees.

3. De sportieve start van De Volharding

De eerste maanden na de oprichting kwam er van voetbal niet veel terecht. De oorzaak was gelegen in de strenge winter van 1928-1929. Maar toen het voorjaar in het land kwam, zou het gaan gebeuren. Onze jongens speelden aanvankelijk in een tenue dat bestond uit een wit overhemd en een zwarte broek.

De allereerste officiële wedstrijd zou plaats vinden in Rijssen tegen het toenmalige Sparta dat ook net was opgericht. Dat elftal bestond uit toch wel kleine jongens,

dus onze mannen namen zich voor om het rustig aan te doen. De overwinning mocht niet te veel op lopen, anders zouden die jochies uit Rijssen misschien geen returnwedstrijd willen spelen. Tsja, hoogmoed komt voor de val.... halverwege de wedstrijd stond De Volharding met 5-0 achter en de eindstand was 5-1. Een paar weken later werd de return wedstrijd overigens wel met 2-1 gewonnen. Nadien is er nog vaak vriendschappelijk gespeeld tegen Sparta

4. Een eigen veld.

Bij een voetbalclub hoort natuurlijk ook een voetbalveld, dit kwam dan ook ter sprake op de oprichting avond. Het mooiste zou zijn om een stuk weiland te krijgen. Dit heeft men dan ook geprobeerd, maar in die tijd was er niemand te bewegen om een weide te verhuren voor voetbal. Dat zou vreselijk jammer zijn van het gras dat zomaar werd vertrapt. Het eerste veld werd daarom "Het Kattenbos", maar een veld kon je dit niet noemen. Het was het oude veld van de Papclub, maar deze was maar 40 meter breed. Dit was niet altijd het geval geweest want de Bergleidingsweg maakte ook ooit gedeeltelijk deel uit van het veld, maar deze werd verhard met sintels> Om deze reden kon dit gedeelte niet meer voor het voetbal gebruikt kon worden.

Nu bestond er wel de mogelijkheid om aan de andere kant van het veld een strook hoger liggende heide af te graven, dat vervolgens helemaal geëgaliseerd moest worden. Maar eerst moest men zien of het terrein wel te huur was. Na een avond onderhandelen met eigenaar 'Teesselink Jan'

mochten ze het terrein huren op voorwaarde dat er geen schop in de grond zou worden gezet. Het veld was volgens hem groot genoeg. Bij gebrek aan wat beters kwam men tot overeenstemming om het terrein te huren voor de som van 30 cent per week. Daarvoor moesten de sportvrienden wel eerst beloven dat ze elke week trouw deze 30 cent zouden brengen.

Later bleek dat het gedeelte dat afgegraven moest worden niet eens van hem was maar van zijn broer 'Teesselink Hendrik' en deze gaf onze jongens toestemming om zoveel heide af te graven ze maar wilden. Hoewel het clubje nog maar klein was en de leeftijd van de meeste jongens schommelde tussen de 14 en 20 jaar, zijn ze bijna elke avond met schep en kruiwagen naar het terrein gegaan om een strook van 10 meter breed bij het veld aan te trekken. Er zijn toen letterlijk bergen verzet. Het ontstane veld was echter nog steeds niet je van het te noemen. Als het regende was het een grote modderpoel en als het droog was, stooft het stof je om de oren. Bij schermutselingen voor

Zo langzamerhand begonnen de ouders in te zien dat die vreselijke voetbalsport niet zo erg was als ze zich hadden

te zijn.

5. Aansluiting bij de CNVB

Het was in het begin heel moeilijk om tegenstanders te krijgen om wedstrijden te spelen, want De Volharding was niet aangesloten bij de TVB van de (K)NVB. Men bleef aangewezen op Sparta Rijssen of een of ander fabrieksteam om tegen te spelen. De spelers klopten aan bij verschillende TVB clubs maar deze durvende het niet aan, omdat ze niet tegen ‘straatclubs’ zoals deze werden omschreven door de TVB, mochten spelen. Maar “La Premiere” wilden er het wel op wagen. Dat was wat. De dorpsjongens zouden een heuse wedstrijd in Almelo gaan spelen.

Voor menig speler was dit het eerste uitstapje dat ze in hun leven per bus zouden gaan maken. Op de dag van de wedstrijd regende het pijpenstelen, maar tegen de avond werd het weer droog en zonder tegen bericht ging de wedstrijd door. Bij Lap aangekomen stond het veld blank en tot ieders verbazing lagen er een aantal koeien in het veld. De gastheren kwamen op de fiets aangereden met de schop achter op de fiets. Wat ze daarmee wilden werd even later duidelijk: De koeienplakken afsteken, maar dat was

onbegonnen werk want deze dreven in de wei. Na afloop waren niet alleen de shirts, maar ook de spelers zelf helemaal groen het kon de eindstand worden vastgesteld op 1-0 voor Lap. Een paar weken later op de zand weide werd het 4-1 voor De Volharding.

In januari 1929 dacht men van het probleem af te zijn toen de Christelijke Nederlandse Voetbal Bond werd opgericht. Maar bij informatie bleek dat er alleen sprake was van een afdeling Utrecht. Later zou men hetzelfde doen voor Zwolle en omstreken en pas bij het goed functioneren van deze competitie zou men proberen in Twente een afdeling op te richten.

Dit was een bittere teleurstelling, en in de lijn van De Volharding gaf de vereniging zich op als lid van de TVB, die toen nog niet eens bestond. Dit was naar later bleek een goede zet want de R.K. Voetbalbond erkende de CNVB als zodanig en daardoor konden er vrij gemakkelijk wedstrijden georganiseerd worden tegen katholieke clubs. Vooral de Zweef is ons in deze periode heel vaak ter wille geweest.

6. De Volharding wordt volwassen.

U hebt inmiddels begrepen dat de jonge vereniging in deze beginjaren vele problemen moest overwinnen, maar dat maakte dat De Volharding elke uitdaging wel aan durfde te gaan.

Zo was er het probleem met de shirts. Deze waren van zeer slechte kwaliteit gebleken en het zou men had het geluk dat de jongeren vereniging VIOS werd opgeheven en van deze club kon men hun groen-witte shirts overnemen. In een van de volgende vergaderingen werd besloten dat de club kleuren groen-wit zou worden.

Er werden niet alleen de shirts van de vereniging overgenomen, ook een aantal spelers meldde zich als lid aan en als klap op de vuurpijl kon het veld dat VIOS bespeelde worden overgenomen. Dit veld was een hele verbetering. Het lag aan de kruising tussen de Ericaweg en de Holterweg, dus achter de toenmalige vuilnisbelt. Het werd gehuurd van de heer Keizer voor 20 gulden per jaar. De heer Keizer beloofde bij de huurovereenkomst dat hij

het veld zou omploegen zodat er een nieuwe grasmat kon worden aangelegd.

Hierbij ontstond een nieuw probleem: Er was geen graszaad was en de vereniging beschikte uiteraard niet over voldoende geld om dit te kunnen kopen. Na veel overleg kwam **Henk Konijnenbelt** met het idee om de boeren langs te gaan als het hooi op de zolders was opgebruikt. Dan konden ze het daar achtergebleven zaad opvegen en verzamelen. Zogezegd zo gedaan. Het plan lukte: Nadat het veld was omgeploegd werd het met vereende krachten gereed gemaakt om in te zaaien. Dit leverde een mooie grasmat op, al bleef dat helaas niet lang zo omdat het hele slechte bosgrond was.

7. Echte kleedkamers.

In 1930 werden de eerste kleedkamers gerealiseerd bij dit veld, maar ook dat was natuurlijk niet zomaar even geregeld. Aannemer Ter Avest wilde deze wel plaatsen voor 225 gulden maar u raadt het al, daarvoor was geen geld. Er zat op dat moment om precies te zijn 25 gulden in kas en in een periode dat menigeen geen werk meer had was dit eigenlijk een onverantwoord risico. Aannemer ter Avest begon toch te bouwen zonder dat het geld er al was.

Jan Hendrik Alberts heeft in deze periode is in zijn eentje diverse fabrikanten in Almelo en Nijverdal

bezoekt. Ook enkele lokale welgestelden konden op zijn bezoek rekenen en door zijn tactvolle optreden wist hij de heren te bewegen flink in de buidel te tasten. Jan Hendrik haalde daarbij zoveel geld op dat er nog wat overbleef voor de structureel slecht gevulde clubkas.

De nieuwe kleedkamers waren niet alleen bedoeld als omkleedplek voor de spelers, maar ze vormden ook een ontmoetingsplaats voor gezellig samenzijn. Alles werd er gedaan om het maar gezellig te laten zijn, en dat was het! De leden zaten er soms als haring in een ton zo vol.

8. De competitie gaat van start.

Toen in begin jaren '30 bleek dat het draaien van een competitie een gunstige invloed had op het zaterdagvoetbal, richtte de CNVB haar aandacht op de regio Twente. Aangezien in Twente alleen De Volharding lid was van deze bond, kwam de CNVB op een gegeven moment het verzoek of iemand vanuit onze vereniging zitting in het bondsbestuur wilde nemen. De achterliggende gedachte was dat deze persoon dan de oprichting van de afdeling Twente ter hand zouden gaan nemen en dat daarvoor de nodige reclame gemaakt zou gaan worden in de regio.

Dit namen onze voormannen op zich. Nu waren er wel enkele verenigingen die hiervoor in aanmerking kwamen maar de problemen waren meestal van financiële aard. Maar nadat Excelsior '31 in Rijssen was opgericht, bleek dat hun voorzitter, de heer J. G. Giesbers aan onze kant stond. Excelsior meldde zich aan als lid, dat was natuurlijk een opsteker. Dus werd de propaganda weer ter hand genomen, met als resultaat dat ook Sparta Rijssen mee wilde werken.

Met de CNVB werd de afspraak gemaakt dat de nieuwe leden het eerste jaar geen bondscontributie hoefden te betalen. Vervolgens werden alle verenigingen aangeschreven die hiervoor in aanmerking kwamen en dat leverden de bond de nodige nieuw leden op. Het een en

ander verliep zo voorspoedig dat er besloten werd dat er in 1931 gestart kon worden met een competitie. Toen die eenmaal succesvol draaide, melden zich steeds meer verenigingen aan. Als gevolg daarvan kon in datzelfde jaar al een tweede klasse gevormd worden.

9. De Volharding is klaar voor de toekomst.

Als jonge vereniging kreeg De Volharding opnieuw met groeistuipen te kampen. Voor een tweede elftal dat in de tweede klasse kon uitkomen hadden ze niet voldoende goede voetballers ter beschikking. Daarom is het van onschatbare waarde geweest dat **Berend Vos** het initiatief op zich nam om een jeugdafdeling

op te richten. Berend ging avond na avond bij ouders op bezoek om te vragen of hun zonen onder zijn leiding mochten voetballen. Met opoffering van veel vrije tijd is hij daarin geslaagd en zodoende heeft ook hij bijgedragen aan de latere groei en bloei van De Volharding.